

Драма в 5 діях

ДІЄВІ ЛЮДЕ

Василь Микитович Цокуль — 45 літ, багатий хазяїн.

Мелашка — молодиця,

Дід — мірошник,

Панас — парубок — робітники його.

Маруся — дівчина.

Пилип — молодий москаль, гусарин.

Аблакат.

Борох — шинкар.

Рухля — його жінка.

Янкель — їх син, літ 15.

Харитина — сирота, наймичка їх.

Парубки, дівчата, молодиці і москалі.

ДІЯ ПЕРША

Сільський вид. Улиця. Збоку шинк.

ЯВА I

Біля самих дверей шинку стоять Харитина й Рухля. Харитина переклала з свого хвартуха у хвартух Рухлі курячі яйця.

Рухля (дивиться на яйце против світу). Може, вони нечисті, попорчені?

Харитина. Божилась баба Палажка, Що свіжі. На тій неділі тільки знесли кури.

Рухля. Ну, нехай! Тепер же ти побіжи зараз до Соломії, візьмеш у неї курку і мірку картоплі — вона мені винна; потім забіжи до баби Горпини — нехай дасть молока зараз від корови. Тільки мерщій, бо панич Сруль як проснеться без тебе, то буде плакати! Чуєш? Не сиди мені там, скоренько справляйся, бо вже нерано, а поки води наносиш, чай поставиш, то й ніч... ще й пелюшки треба постирати, і діл помазати... Ну, іди, чого стоїш?

Харитина. Загадали увечері. Як же я все разом зроблю?

Рухля. Хіба я кажу разом? Я тобі загадую тільки, бо ти без загаду не зробиш...

Харитина. У чому ж я ту картоплю принесу? У нас нема мішка.

Рухля. Нехай дасть у свій мішок, завтра віднесеш.

Харитина. Не поспію я сьогодні всього зробити, уже вечір...

Рухля. Ну, не галамагай! Роби, як велю. (Пішла у шинк.)

ЯВА II

Харитина, а потім Цокуль і Борох.

Харитина (одна). Отак день у день! Як муха в окропі крутюсь...
(Дражне.) "Харитино! Сруль плаче. Харитино — Гершка одягни. Харитино — поведи Рівку надвір!.." Не знаєш, до котрого й кинуться, а тут знову: принеси води, біжи туди, біжи сюди!.. Та все швидше, і мушу терпіть... Е, терпи, душа: спасенна будеш! (Пішла.)

Борох і Цокуль.

Цокуль (дивиться вслід Харитині, набік). Як картинка! (До Бороха.)
Проворна у тебе дівчина оця, Харитина... відкіля вона?

Борох. Я й сам не знаю, — сирота.

Цокуль. Гарна дівчина! Я давно збираюсь її переманить до себе.

Борох. Борони боже! Рухля моя буде репетувать на все село. Ну, а що ви скажете за овес? Їй, такової ціни, як ви правите, теперечки нема.

Цокуль. Як нема, то не продам.

Борох. Краще пущай миші з'їдять, ніж бідний чоловік што-небудь зароботає.

Цокуль. І мишам треба що-небудь їсти. А коли вже на те іде, щоб заробить, то чом же й мені більше не заробить?

Борох. Ви все своє, все шуткуєте, — ой, какой ви! Ні, справді, Василь Микитович, поговорим насурйоз: продайте мені овес і ячмінь, дайте што-небудь зароботать.

Цокуль. Купуй!

Борох. Заходьте до мене, ми побалакаєм, ми зойдемся: ви щось-небудь уступите, я чого-небудь прибавлю.

Цокуль. Не піду я. Там набереться усякої голоти, та й лізуть у вічі, щоб поставив горілки.

Борох. А чого ми будем сидіть у шинку? Хіба у мене нема кімнати? Заходіте до мене, ніхто не буде мішати. (Одчиня двері.) Пожалуйте!

Цокуль. Ну, добре. А як я в тебе наймичку одіб'ю, то що ти тоді скажеш?

Борох. Ха-ха-ха! Їй-богу, ви веселий чоловік, усе з шутками... тільки не шутіть так при Рухлі... Милості прошю.

Цокуль. Без шуток...

Пішли в шинк.

ЯВА III

Входить Панас.

Панас (один). І де вона, тварюка, лазить? Цілий день вештається, а тут треба! То до кума залізе, то до московки, — ну й бабій! Був і там, і там — не застав! Сказали, що москалям овес продає, ходив аж до вахмистра, знов сказали: не було. Чорт його знає, де й шукать. А тут хотілось би до вечера справиться, щоб хоч на хвилину до Марусі урваться. П'ятий день не бачив. Коли б уже, господи, мерщій покрова: візьму у хазяїна гроші і пошлю старостів... Маруся дума, що я нічого не маю, і я їй нічого не кажу, а як полічу, скільки-то я грошей зажив у хазяїна, то аж повищаю від радощів! Горював, правда; зате ж шістдесят п'ять карбованців як одна копійка мені слідує!.. У Марусі є від покійного батька наділ, тепер вони його здають, а я сам робитиму!.. Ну й робитиму

ж, ну й робитиму ж! Вола запряжи, то впаде, а я не впаду. Одна думка: хазяїном стану — і я, здається, дужчий вола!.. Коли б тільки вибитися на своє — і вночі буду робить, а на чужому обісіло. Своє!.. На своєму... аж дух радується!..

ЯВА IV

Харитина несе в мішку картоплю і в руках курку.

Панас. О! Здрастуй, Харитинко!

Харитина (до себе). Він радий, що мене бачить; боже, яка ж я щаслива!

Панас. А ти, як та бджола, звідусіль таскаєш мед у жидівський вулик?

Харитина. Свого нема, то приходиться у жидівський.

Панас. А так. Добре, що я тебе побачив.

Харитина. Підожди ж мене трошки, я зараз вибіжу.

Панас. Та Стривай, мені одно слово: ти не бачила мого хазяїна?

Харитина. Хазяїна?! Так ти хазяїна шукаєш?

Панас. Та його ж. Чого ти так здивувалась?

Харитина. Я... ні... Хазяїн твій пішов до Бороха.

Панас. Знайшов-таки. (Пішов у шинк.)

Харитина (одна, зітхає). А я, дурна, зраділа, аж затрусилась, думала — мене шукав!.. Сказать би йому... коли ж соромлюсь, а господи, як люблю його!.. Коли б вибрати час — заплющу очі та й скажу. Їй-богу, скажу! Може, й він мене любить, та соромиться... Скажу, їй-богу, скажу. (Пішла в шинк.)

Здалеку чуть: гурт співає і наближається.

Ходім турка воювать, [1]

Свою землю одбирать,

Гей, горе — не біда,

Свою землю одбирать.

Виїхали на майдан,

Ударили в барабан,

Гей, горе — не біда,

Ударили в барабан!

Виїхали на пісок,

Прощай, мати, на часок!

Гей, горе — не біда,

Прощай, мати, на часок!

Виїхали за ріки,

Прощай, мати, навіки!

Гей, горе — не біда,

Прощай, мати, навіки!

Не плач, мати, не ридай,

Дарма сльози не збавляй,

Гей, горе — не біда,

Дарма сльози не збавляй!

ЯВА V

Харитина виходить з корчми з глечиком, а з другого боку гурт: парубки, москалі, дівчата, молодиці, музика.

Харитина. Боже, як гарно співають, а тут нема часу й послухать.
(Пішла.)

Тоді, мати, заплачеш,

Як на коню побачиш,

Гей, горе — не біда,

Як, на коню побачиш.

На черкеському сідлі,

У салдацькім мундері,

Гей, горе — не біда,

У салдацьким мундері.

Гурт, співаючи, іде в корчму з таким роцотом, щоб останнє слово пісні зникло в корчмі. Маруся перебігає кон, за нею біжить Пилип, доганя її на середині і придержує.

Маруся. Одчепись!

Пилип. Хіба я чіпляюсь?

Маруся. Ба й ні?

Пилип. Геть його, та сюди!

Маруся. На біса ти мені здався?

Пилип. Овва!

Маруся. Пхі!.. Не бачила цяцю! Пусти, кажу, бо кричатиму...

Пилип. Хіба ти дурна? Ну, годі, не пручайся! Побалакаєм ладком.

Маруся. Ні об чім.

Пилип. Не ти б казала, а не я б слухав. Ну, а хто вибіга раз у раз і до конюшень, і до водопою?

Маруся. Коли?

Пилип. Буцім і не знаєш? І вчора, і позавчора, і...

Маруся. Угу!.. Якраз.

Пилип. Так два!

Маруся. То я теля шукала.

Пилип. Тю, яке навіжене теля, — по три дні бідна дівчина шукає.

Маруся. Їй-богу, теля шукала.

Пилип. Та не бреш! Теля? Ха-ха-ха! Ну, а сьогодні, оце зараз, чого ти біля конюшень снувала... (Тулить її.)

Маруся. Так... (Набік.) Отже, допитається!.. (До Пилипа.) Не обнімай мене, бо надворі ще видко, — хто-небудь побаче. (Тихо випручається.)

Пилип. Ну, годі, моє серденько, годі, не пручайся, ходім зо мною погуляємо на прощання.

Маруся (полохливо). Як на прощання?

Пилип (зітхає). Завтра виступаємо в город.

Маруся. Завтра?!

Пилип. А тобі жаль буде мене? Скажи по правді.

Маруся (зітхає). Не знаю...

Пилип. Ходім же хоч погуляємо! Е! Гора з горою не сходиться...

Маруся. А чоловік з чоловіком?

Пилип. Зійдеться! Ходім...

Маруся. Я вийду пізніше, а тепер пусти: треба додому навідатися.

Пилип. Не пустю. Ти не вийдеш, ми поїдемо — і я буду пропадати за тобою.

ЯВА VI

З шинку виходе Панас.

Маруся (побачивши його, виривається). Панас!

Пилип. Так що ж, що Панас? Нехай-пущай і Панас їдьоть до нас!

Панас. А ти чого причепився до дівчини і силком тягнеш її, наче розбишака?

Пилип. Зась! То моє діло. (Підходить до Марусі.)

Панас (одпиха). Геть!

Пилип (заточився). Ах, ти ж! Я тебе как гетьну, то у тебе і очі стануть рогом.

Панас. Одв'яжися, бо тільки ґудзики зостануться, як приймуся.

З корчми на цю суперечку виходить кілька москалів і парубків.

Москаль 1-й. Стой, братці, так не годиться! Ми завтра од'їжджаєм, зачім же свариться!

Панас. Який же чорт його зачіпає, він он причепився до дівчини!

Москаль 2-й. Брось ты это дело!

Пилип. Да ти хто їй: брат, сват чи батько?

Москаль 1-й. Ну, довольно, мир!

Парубок. Годі тобі, годі!

Москаль 1-й. Іменно — годі! Маладець, Харитон, мири ще ти!

Парубок. А звісно, коли заступається, то має на те якусь причину...
Чудной чалавек!..

Панас. Маруся — моя дівчина, коли хочеш знать.

Пилип. Так і бери свою дівчину, я її не з'їв. Ходім, братці, не стоїть зв'язуватися.

Всі. Ходім.

Пішли в шинк.

Маруся (до Панаса). Ходім і ми до гурту, там музика буде: трохи погуляємо.

Панас. Іди, коли тебе кортить.

Пилип (од дверей). Та що ти його слухаєш, Марусю, хіба він тобі чоловік? Побачиш, як весело буде. (Пішов у шинк.)

ЯВА VII

Панас і Маруся.

Панас. Чого ж стоїш? Іди!

Маруся. Ходім умісті.

Панас. Іди сама — тебе, видимо, кортить; недурно ж з москалем збіглася на вулиці.

Маруся. Хіба я винна, що він причепився?

Панас. Чом же він ні до кого більш не причепився, а тільки до тебе?

Маруся. Хіба я знаю?

Панас. Слухай, Марусю! Не грайся з моїм серцем, бо воно не затим так щиро б'ється до тебе! Любиш — люби, а не любиш — не води.

Маруся. Хіба я яка?

Панас. А!! Хто там вас розбере! Чотири дні тебе не бачив, а на п'ятий з москалем зустрів...

Маруся. Чого ти причепився?.. Москаль та москаль... Я не знаю, що тобі й сказать... я не винувата!

Панас. Ну, годі! Ну, не плач! Кажеш — не винувата, я вже вірю, я заспокоївся... пригорнись же до мене; я так давно тебе не бачив... все ніколи... от, бог дасть, діждемо покрови... Ти якась чудна...

Пилип (підслухував. Вигляда з дверей). Ач, як розпатякався.

Маруся. Ніяк до пам'яті не дійду.

Панас. Серденько моє! (Обніма її.) Я вірю тобі, що ти не винувата. Чого ж ти ще турбуєшся? Повеселішай!.. Ну ж!.. Забалакай же ласкаво своїм дзвіночком-голосочком! Чого ж мовчиш? Може, соромишся, що на вулиці? Так ходім, я тебе одведу додому. (Обняв її.)

Пішли.

ЯВА VIII

Харитина іде з вулиці до шинку, а Пилип виходить з шинку.

Харитина (оглядається). Панас!.. З ким же це він? Либонь, з Марусею... Так і є! Обняв її... (Зітхає.) Так от з ким він гуляє!.. Серце болить, коли подумаєш про свій гіркий талан... Талан!.. А я манила себе надіями, хотіла сама йому признаться, дурна, дурна... Та чи мені ж, наймичці, круглій сироті, пристало думать про щастя? Де там... Не було на молоці — не буде й на сироватці... (Пішла.)

Пилип (присідаючи, вдивляється вслід Панасові і Марусі). Пішли до Марусі! Він плеще, а Маруся мовчить. Вона його не любить, жде тільки, що буде сватать, от і все! Знаю я... О, якби любила, то не шукала б щодня теляти! А сьогодні, як я її обняв, то вона ніби й одпихає, а сама ще щільніше тулиться... Піду назирці. Панас тільки від неї, а я зараз і заспіваю! Як тільки вискоче Маруся, тоді сміливо наша. Не треба случая пропускать... Як не виграю, то й не програю. (Пішов.)

Харитина (виходе з відрами). Чи до роботи ж мені тепер, коли...

Голос Рухлі: "Та швидше мені! Лізеш як нежива, — Сруль плаче.."

Харитина. А, бодай він тобі луснув! Вже й підошов не чую: так уганяли. (Пішла.)

ЯВА IX

Цокуль, а потім Борох.

Цокуль (один). Ну й дівчина! А!.. Одберу від жидів Харитину хоч би там як! Прямо квітка... та ще трохи випив, і з думки не йде... Одберу!..

Борох (виходить). Василь Микитович! Подождіте мене, пожалуста. Я зайду до Федьки — нам вмісті; проводіте мене від собаков.

Цокуль. Слухай! Уступи мені свою наймичку Харитину.

Борох. Ви знову за своє. Як же Рухля зостанеться сама з дітьми, га?

Цокуль. Ти собі візьми бабу Горпину.

Борох. А одчого ви не візьмете собі бабу Горпину?

Цокуль. Та від того, що вона тутешня, а всі тутешні рвуть що не попало: чи молоко, чи масло, чи борошно — усе таскають додому, бо жінка моя другий місяць слаба: хто його вглядить. А Харитина тут чужа, родичів нема, то хоч поки подружок не заведе, красти не буде, а тим часом жінка видужає. От яке діло!

Борох. Пес!.. І нашто вам ета рахуба?.. Вона нічого не поніма, вона лінива, без загаду нічого не зробе, вона тільки спать любе.

Цокуль. О, у мене не буде спать.

Борох. Оставьте это, прошю вас.

Цокуль. А я тобі кажу, що вона у мене буде служить,

Борох. Ні, не буде.

Цокуль. Та що ж вона, кріпачка ваша, чи як? Я більше заплачу — і піде до мене.

Борох. Ну, то я вам скажу насурйоз: вона — бродяга!

Цокуль. А ти ж держиш її, чом же я не можу?

Борох. Ми? Ми другово діло... я знаю, де її взяв. Ну, оставте... вам будуть неприємності, бо Рухля її любить, піднімить гвалт і з досади скажить уряднику, што вона бродяга... і од вас її візьмуть у острог, тоді ні вам, ні нам.

Цокуль. Ну, стривай! Чого нам свариться? Я тобі дам одступного. Хочеш?

Борох. Одступного?.. Ёй-богу, не знаю, што із вами робить... А сколько ви дадіте?

Цокуль. Дам четверть вівса.

Борох. Нам жаль так задешіво уступить.

Харитина несе воду.

Відіте, какая проворная — як куля: і сюда, і тудя! Ви дадіте три четверті, нічого з вами робить.

Цокуль. А, більш вже пропада! Нехай вже дві.

Борох. Ёй, нельзя! Какая девушка, на всю округу не знайдеш: умная і проворная.

Харитина виходить з шинку і хутко іде за хату.

Гляньте! Не, ви гляньте, прямо — куля!..

Цокуль. Так пришли її завтра до мене з квітками, я сам з нею побалакаю, а ти не кажи їй нічого, не одговорюй!..

Борох. Знаєте, Василь Микитович, ви дайте Рухлі... ну... мішок картоплі... нехай не сердиться.

Цокуль. Та ти не здурів часом?

Борох. За чево здурів? За чево?.. Какаая дівушка... це-це! Як калина!

Харитина несе в'язку соломи у корчму.

(Борох тихо.) О!.. Ви придивіться, гляньте — какаая она кругленькая...

Цокуль. Ходім, бо тут ще хто підслуха, — от когось чорт несе! (Іде.)
Ходім!

Борох. Я буду іти з етого боку, а то у Семена зла собака...

Вийшли.

ЯВА Х

Пилип і Маруся.

Пилип. Бог з тобою, коли не віриш, а я присягаюсь.

Маруся. Ти мене обманеш, а після осмієш, покинеш.

Пилип. А я тобі скажу, що у тебе Панас на думці, від того ти й боїшся їхать у город.

Маруся. Я Панаса зовсім не любила... так собі зійшлися, гуляли, думала — поберемось, а тепер...

Пилип. Що?

Маруся. Ти знаєш...

Пилип. Ні, ти скажи сама.

Маруся (обніма його і цілує). От що! Боже мій, навіщо я тебе побачила і отруїла своє життя?

Пилип. Так кажу ж тобі: переходь у город, там будеш служити, я сам знайду тобі місце на п'ять рублів у місяць. У городі тільки й жити. Зайдеш у чайну — музика країна бур-вар — музика гра, або в тіатер підем, то там такого надивишся, що тут хоч сто літ живи, не побачиш: і на голові ходять, і колесом крутяться, стрічки з рота тягне, огнем, дихає — прямо очі розбіжаться; а тут що?.. Велике щастя, що за обірванця Панаса підеш замуж: буде кому бити, та й годі!.. Послухай мене. Та через год ти й сама себе не пізнаєш, як надінеш плаття з форнюр, а тут унизу клисе... Краля! Одно слово, тоді й старшина тут шапку перед тобою зійме.

Маруся. А мати?

Пилип. Мати тебе хлібом не годує, а я вийду з служби, то прийдемо сюди; тут і поберемося. (Обніма її і цілує.) Так — так? Рішай!

Маруся. Ох! І матері жаль, і за тобою пропаду!

Пилип. Вибирай, хто миліший.

Маруся (обніма його). Не обмани, не одури ж мене, мій лебедику!

Пилип. Ти мене любиш, я тебе люблю, то, виходить, ніякого обману не буде.

В корчмі чуть хряск розбитого горшка.

Що це?

Маруся. Щось розбилось.

Пилип. Ходім мерщій у леваду — там порадимось.

Хутко зникають, обнявшись.

Голос Рухлі: "Ой вей! Молоко, молоко пропало! Ой вей мір, і два яйцу розбила!"

Голос Харитини: "Та то не я!"

Голос Рухлі: "От тобі, от тобі!"

Чуть, що б'є в єдину, аж гуде.

ЯВА XI

Харитина (вибіга з корчми і тікає на другий бік кону). За що ви б'єтесь?

Рухля (вискакує з качалкою). За чево, за чево? Подлая хамка! Цілий глечик молока і два яйця розбила, а тобі за етово сказать: "Покорно благодарю вам", — га?

Харитина. То не я, ей-богу, не я, то панич Сруль...

Рухля. Брешеш! Панич Сруль таке делікатнеє дітю, што єтого не зробить... Іди в хату! Іди, кажу тобі, я тебе буду колотіть!

Харитина. Не піду, бо ви й так добре мене били... я утічу, куди очі дивляться.

Рухля. Я тебе і под землею знайду та у острог засаду, — бродяга ти!! Іди, кажу!

Янкель (вибіга). Мамаша! Ідіть у хату! Там будете кричать скільки влезіть, а тут будуть люди сміятися... Таково почтенная дама з качалкою драку делает... Пожалуйста, прошу вас! (Тягне Рухлю в хату.)

Рухля. Пусти, я буду єй колотіть, подлюю!

Янкель. Образованная дама, колотіть на улицу! Пс-с! Стидно!

Рухля. За чево ти мене тягнеш? (Рветься.) Пусти, гавару тебе!

Янкель. Мамаша, мамаша, прохолоньте! Прошу вас с убеждением. (Силою тягне її в хату.) Чістово скандал с такою горячово мамаша!

Зникли.

ЯВА XII

Харитина (одна). Боже мій, боже! За що ж я так мучусь? Всім чужа, всі чужі, ні до кого прихилиться, ні од кого порадоньки взять, — де ж мені в світі дітсья?.. Господи! Пошли ти мені смерть, остогидло мені життя моє осоружнеє, нехай я не буду отак весь вік поневірятсья, бо як так жить, то краще отруїть себе, пропасти!!.

Завіса.

ДІЯ ДРУГА

Середина хати Цокуля. Одні двері прямо надвір, другі — збоку, у світлицю. Хата вбрана наполовину по-міщанськи.

ЯВА I

Цокуль (виходе з світлиці). Біда, та й годі! Жінка слаба, скрізь тебе шарпають, і товку в хаті не знайдеш! А тут ще Харитина цвяшком сидить у голові; що не думаю, а зверну на Харитину, — прямо збожеволів! Так і стоїть перед Очима! Хто-небудь рипне, то вже мені здається — вона... аж затрусюсь!..

Одчиняються двері.

О!..

ЯВА II

Входе Янкель.

Цокуль (до себе). Тьфу! Жида чорт приніс.

Янкель. Здрастуйте.

Цокуль. А що скажеш?

Янкель. Тата прислали, щоб ви дали п'ять четвертей вівса.

Цокуль. Як п'ять? Що він, сказився? Три — договір був.

Янкель. Мамаша не хочет. Тата сварився з мамашою за чого-то довго, а послі мамаша сказалі: як п'ять, то они согласні, і тата послалі мене, щоб так і вам сказати.

Цокуль (набік). Догадався ирод... п'ять четвертей!.. Що ж, не дати?.. Так переманить Харитину?.. Рухля підніме гвалт, бумага нема, і її потягнуть куди-небудь... Ні, силою нічого не вдієш. Треба дати. (До Янкеля.) А ти сам?

Янкель. Ні, я не сам.

Цокуль (до себе). Так і вона тут! (До Янкеля.) Хто ж там з тобою? Нехай сюди йде.

Янкель. Там коняка з повозкою і з мішками.

Цокуль (до себе). Щоб вона тобі здохла! (До Янкеля.) А більш нічого батько не казав?

Янкель. Казав, що тот чоловік зараз прийде, як ви согласні.

Цокуль. Ну, ходім...

ЯВА III

Входять дід і Панас.

Цокуль. Отже сьогодні всі наважились мішати мені, а тут ніколи і вгору глянуть. Чого вам?

Панас. Та я хотів пощитатися з вами, бо мені грошей треба.

Цокуль. Біжи, попереду скажи Петрові, щоб одміряв для Бороха п'ять четвертей вівса.

Панас (до Янкеля). Ходім, жидку!

Янкель. Жидку! Який я тобі жидку? Я єврей, я хазяйській син, а ти што? Свиня! Наймит...

Панас. Ну-ну! А то як заїду по потилиці, то на три дні забудеш і хто ти.

Цокуль. Та не зачіпай його.

Панас. Чого ж воно єрепениться? Поки світ сонця, жид буде жидом... Іди!..

Янкель (іде). Я скажу папаше, он будіть жаловаться на мирового.

Панас. І ти дурний, і твій папаша дурний.

Вийшли.

Дід. Завзяте!

Цокуль. Яке коріння, таке й насіння. Бач, як огризається, зараз до мирового.

Дід. Еге.

Цокуль. А зачепи нашого хлопця, то й змовчить.

Дід. Та нашому, хоч і по потилиці дай, то тільки скривиться, а жиденя настовбурчилось, як гиндик...

Цокуль. А що ви, діду, скажете? Кажіть, бо мені нема часу.

Дід. Та треба нові кулаки в колесо вставити, так оце прийшов вам сказати, бо старі пооббивалися, то так і стриба, так і стриба, ще поб'є колесо.

Цокуль. Чом же ви не вставите?

Дід. Нема у нас сухого дерева.

Цокуль. Так що ж його робить? Треба, у город їхать...

Дід. Та я назнав гарного грабка у покійного Козуба, треба б нам купити. Я вже питав, так стара хоче за нього п'ять злотих.

Цокуль (сміється). Глядіть, діду, може, ви до Параски залицяєтесь, що, знаєте, яке у неї і дерево є?

Дід. Та таки й справді залицяємось, але не знаємо, що з того буде.

Цокуль. О!

Дід. Та, бачите, наш Панас свата Козубишину дочку Марію, так звав мене ото якось туди, а я й побачив грабок, там же в сінях стоїть. А звісно, що кому, а курці просо.

Цокуль. Так от і купіть...

Дід. То я, як побачив те дерево, зараз і подумав: добре дерево для кулаків — сухе, як перець, — та й спитав ото, чи не продасть вона його. А вона і каже: "Продам", її чоловік тож був мірошник, то десь достав, покійний, на кулаки, ну, а тепер нащо воно їй...

Цокуль. Що ж вона — продасть?

Дід (наче й не чує). То я і питаю: "А скільки ж тобі?" — "Та, — каже, — дайте п'ять злотих". Такого дерева тут нігде не достанеш: там сухе, як перець, — сказано, для такого діла держав покійний.

Цокуль. Ви б поторгувались, може...

Дід. Його ті каторжні кулаки й на той світ загнали.

Цокуль. Поторгуйтеся, кажу...

Дід (своє). Шестерня, знаєте, зачепила за пояс, — не вберігся, — та як почала махати кругом себе, то доти махала, поки й душу з нього вимахала.

Цокуль (трохи голосніше). Може, вона продасть його за півкарбованця?

Дід. Ні, не продасть. Я давав. Шість гривень давав, так не бере. Сказано, чоловік був мірошник, то й вона зна товк. Як не п'ять злотих, то нічого й балакати.

Цокуль. Нате ж вам п'ять злотих та й купіть. (Дає гроші.)

Дід. Я запряжу коняку, бо тії колоди і вдвох не дотягнеш.

Цокуль. Запряжіть. А коли ж весілля буде у Панаса?

Дід. Сьогодні я його розпиляю, а завтра буду робить кулаки, — дерево сухе, добрі будуть кулаки, а то колесо так і стриба, так і стриба. (Пішов.)

Цокуль (один). Недочува трохи... Так Панас жениться? Погано! Я собі його маю на прикметі, щоб потім посватати його на Харитині, а він жениться... Погано!.. Треба щось придумати... яку-небудь поміху... Яку ж? Погано...

ЯВА IV

Входить Панас.

Цокуль. Ну що, поїхав жид?

Панас. Поїхав.

Цокуль (до себе). Скоро Харитина буде.

Панас. Там сердите бісове жиденя, — біда! Аж підскакує, аж міниться, як його жидком назвеш.

Цокуль. Нащо тобі гроші, Панасе?

Панас. Та бачите, хазяїн, я зовсім обносився... і...

Цокуль. То тобі небагато, рублів десять буде?

Панас. Е, ні. Я хочу всі гроші взяти.

Цокуль. Всі? Що ти? Гроші круглі, розкотяться, а у мене вони цілі лежатимуть.

Панас. Коли ж діло не таке, щоб десяткою обійтися.

Цокуль. Що ж там?

Панас. По правді треба сказати: я жениться задумав.

Цокуль. Що ти, здурів?

Панас. Хіба всі ті, що женяться, дурні?

Цокуль. Здебільшого. Не совітую тобі, Панасе, спішити. Послужи ще рік, а я тобі таку дівчину висватаю, що на! Хазяїном зроблю. А женишся тепер: у тебе мало, у неї пусто, то цілий вік із злиднів не вилізеш.

Панас. Багата за мене не піде, а ця має хату і батьківський наділ, чого ж мені ще треба!

Цокуль. Що ж то за краля?

Панас. Марія Козубівна.

Цокуль. Ха-ха-ха! Найшов хорошулю! Та вона слаба, у неї, либонь, чорна болість, і батько її вмер від чорної болісті.

Панас. Чорна болість?! Зроду вперше чую...

Цокуль. То розпитай людей. Та ще я тобі скажу, що у мене грошей тепер нема більше як двадцять п'ять рублів, а всіх я тобі не віддам, бо й самому треба.

Панас. Як же воно буде?.. Я обіщав... Зділайте милость.

ЯВА V

Входить Мелашка.

Мелашка. Іди, Панасе, там тебе баба Параска кличе.

Панас. Параска?! Чого ж це вона?

Мелашка. Не знаю. Я не встигла розпитати, бо ніколи, а вона чогось дуже стурбована і плаче.

Панас. Плаче? Що воно за напасть, чи не трапилось чого з Марусею? (Хутко виходе.)

Цокуль. Що ж там таке?

Мелашка. А чорт його зна! Дайте ключі або йдіть самі — треба борошна взяти на хліб.

Цокуль (усміхається). Та я ж вчора, здається, давав борошна на хліб?

Мелашка. То ви давали вчинити, а тепер треба замісити.

Цокуль (підходить). Замісити, кажеш?.. Ну, добре, я зараз сам прийду у комору.

Мелашка. Та скоріше, бо перекисне.

Цокуль. Перекисне? О? Ти думаєш, як сама перекисла, то й хліб так скоро перекисне?

Мелашка. А ви почім знаєте, що я перекисла? (Сміється.)

Цокуль. Вже коли кажу, то, виходить, знаю.

Мелашка. То вам так здається від того, що самі вже починаєте пліснявіти...

Цокуль. Ах ти ж, вража бабо! То я запліснявів? Га? Запліснявів?

Мелашка. Ой! Ну вас, пустіть! (Ухиляється.) Ви тільки гратесь любите: сьогодні до мене, а завтра до другої, а на нашого брата поговір... (Одходить до дверей і сміється.)

Цокуль. Нащо ж ти порочиш мене? (Знову підходить до неї.) Ти ж сама знаєш, що я ще молодець...

Мелашка. Були молодець, а тепер...

Цокуль. Що? (Хоче зачепить.)

Мелашка (викручується). Молодець против овець!.. Та ну вас, раді, що жінка слаба. Ідіть давайте борошна, бо, ей-богу, тісто перекисне, тоді будете лаять. (Хутко виходить.)

ЯВА VI

Цокуль (один). Бач, уже запліснявів, каже! Бреше. Досадно їй, що до неї одної не залицяюсь... Та нехай їй чорт! Коли й брать гріх на душу, то хоч за що путне! От Харитина... А!! Не жаль і гріха прийнять... Ну й красива дівчина, і тільки тим ніхто не заміча, що обшарпана. Треба такого ока, як моє, щоб розгляділо! А нехай лиш я її приодіну, тоді побачимо, аж роти пороззявляють! І так же до душі вона мені, що й сказати не можна... Багато я їх знав, а тільки це друга така, що як гляну, так аж душно стане! Ще Мотря була така, і як же я її любив, жениться хотів, та батько розрізнили... а вона покрилась, сердешна, і з малою дитиною кудись повіялась... Ох-ох-ох!.. Не моя вина, бо не моя була воля, а любив я її дуже. Тепер коли що, то й пристрою: чи заміж віддам, чи так нагородю, бо маю силу... Та що ж це Харитини нема? Невже як Рухля не пусте, то ніяким способом від жидів її не видереш?.. І овес забрали... Ні, брешете! Вже коли на те піде, то хоч би сто карбованців коштувало, аблакату найму, а свого докажу!.. Бродяга, каже, а вони й раді, що найшли гамана. А що, як не схоче сама? Ні, того не може бути; хто ж захоче сидіть у хліві, коли в хату кличуть? Треба тільки уміть обійтись:

приголубить, не показувать зразу замірів, а там... Та що я? Первина?..
Одначе треба подумать, як і що, бо тут її з'їдять. Перша Мелашка
приревнує, а потім скаже жінці, а та, сердешна, слаба, то ще гірше
заслабне... Треба так зробити, щоб усе було, як то кажуть, шито-крито!
Всяке діло можна зробити до ладу, тільки треба попереду вузлик
зав'язать. Як той Соломон [2] казав: каже, як думаєш шить, попереду
вузлик зав'яжи. Мудрі слова — іменно, вузлик! Який же вузлик зав'яжу?..
Скажу, що Харитина хрещениця. Це найкраще — хрещениця! Ще в
Осиковатій, [3] скажу, хрестив, — видумаю кого-небудь, а тамошніх
людей тут ніхто не знає... Оце буде перший вузлик — хрещениця!..

ЯВА VII

Входить Харитина.

Цокуль. Вона!

Харитина. Здрастуйте.

Цокуль. Здрастуй.

Харитина. Борох прислали квітки.

Цокуль (бере квітки). А ти давно у нього служиш?

Харитина. Давно.

Цокуль. І тобі не обісіло служити у жидів? Така хороша дівчина... Ти,
мабуть, сирота?

Харитина. Сирота.

Цокуль (гладить її по голові). Бідна дитина! Я так і знав: бач, яка обшарпана... Чого ж ти служиш у жидів?

Харитина. Я б рада від них вирватися, та ніхто мене не прийме, бо я не знаю, хто я, відкіля я?.. Рухля так мене раз дуже побила, що я цілий тиждень лежала слаба, а як одужала, хотіла втікати, а мені сказали, що у острог посадять... Так і осталась.

Цокуль. І терпиш, що тебе жидівка б'є?

Харитина. Терплю.

Цокуль. І ніхто за тебе не заступається?

Харитина. Ніхто.

Цокуль. О боже! Сердешна сирітка!

Харитина плаче.

Чого ж ти плачеш? Не плач, голубонько! (Витира їй очі.) Не плач, бо й я з тобою заплачу... Хочеш до мене найняться?

Харитина. Я? До вас?

Цокуль. Хочеш?

Харитина (кидається до руки). Дядечку!

Цокуль (не дає руки). Не треба. Так, виходить, хочеш?

Харитина. О! мій боже, та хоч зараз! Як же я рада... Рада?.. А жиди? Вони розсердяться і запакують у острог...

Цокуль. Вже коли я візьмуся, то жиди не посміють — не бійся, а там, згодом, і бумагу тобі виправлю.

Харитина. Як ви її виправите, коли я не знаю ні свого прізвища, ні відкіля я? А жиди, мабуть, знають, бо я змалку була у їх родичів, та не скажуть...

Цокуль. Допитаємось. По ниточці дійдемо до клубочка... (Голубить її.) Тебе залякали, бідненьку.

Харитина. Я не хочу від вас уже одходить... я не піду до жидів... вони мене не пустять, будуть стращати, бить...

Цокуль. Заспокойся, заспокойся! (Цілує її в голову.) Я тебе нікому не дам в обиду.

Харитина. Так я зостанусь у вас?

Цокуль. Оставайся, оставайся... А у тебе там є одежа яка?

Харитина. Є там кохточка... є сорочка, черевики... і стрічка є...

Цокуль. Нехай воно жидам зостанеться, я тобі краще справлю. А грошей тобі не слідує?

Харитина. Одвернули всі гроші за телицю.

Цокуль. Як?

Харитина. Телиця упала в яму і залилася, а вони сказали, що я винна, та й одвернули.

Цокуль. От анахтеми! То ти так, як єсть, — уся тут?

Харитина. Окрім того, що я вам сказала, нема у мене нічого.

Цокуль. І бога не бояться — так обижать сироту! Ну, годі! Усміхнися ж, моя перепеличко, глянь веселенько!.. Отак... отак. Все в тебе буде. Тільки слухай, Харитино: ти усім кажи, що я твій хрещений батько. Чуєш?

Харитина. Ви мені рідний батько...

Цокуль. Так, отже, знай, що ти моя хрещениця; так і кажи усім, бо люде у добру душу не вірять і зараз почнуть, як собаки, брехать на вітер...

Мелашка (за дверима). Та йдіть-бо дайте борошна, а то розчина збігає, наказаніє господнє з вами.

Цокуль. Яй забув! Зараз! Пожди ж мене тут. (Пішов.) Не до розчини мені.

ЯВА VIII

Харитина (одна). І Панас тут... Боже мій! Панас... (Зітхає.) Хоч бачитиму його щодня, і то буде з мене!.. Яке несподіване щастя!.. Так я не сирота, у мене й батько є?.. Одним один чоловік за все моє життя знайшовся, що забалакав до мене з такою ласкою, з такою прихильністю, що серце моє бідне розтопилось... Як же й не батько? Та я не то душу, готова все життя своє йому віддати, постраждать за нього рада! О матуся моя рідная, матуся моя безталанная! Ти страдницею жила на цім світі, страдницею й померла. Ще й тепер бачу твоє замучене блідне лице, бачу тебе мертвою у якійсь корчмі на лаві; ніхто за тобою не плакав, чужа ти всім, була, а я, мала, сиділа в куточку і боялась поворушиться, щоб хто не примітив... Може, за муки твої, мамо, мені господь щастя посилає... Порадуйся ж тепер зо мною, порадуйся! Поблагослови свою дитину на новому місці! Не вмру тепер в корчмі, як ти, безталанная, умерла... Боже милосердний! Прости мене, що я

думкою часто ремствувала на тебе за свою долю! Тепер я бачу, що й про маленьку кузочку ти дбаєш...

Завіса.

ДІЯ ТРЕТЯ

Подвір'я Цокуля. Ганок справа. Комора і погріб зліва. Ззаду тин, за тином тік.

ЯВА І

Цокуль і аблакат.

Цокуль. Та зайдіть-бо в хату. Ну, на годину.

Аблакат. Ні, їй-богу, нема часу, і не просіть, потому, относительно сказать, діло весьма екстренное. Я і так опізнився. Кажіть, яке у вас діло.

Цокуль. Ну та й уперті ж ви! Та, може, зайдете? А яка у мене наливочка є!..

Аблакат. Другим разом. Относительно сказать, я своє наверстаю.

Цокуль. Досадно. Так, бачите, яке у мене діло. Найняв я дівчину.

Аблакат виймає записну книжку.

Харитиною звуть.

Аблакат (записує). Харитина. Ну?

Цокуль. Тільки то й маємо, що Харитина; а хто вона, відкіля і як прозивається, — не знаємо.

Аблакат (записує). Непомнящая. Далі!

Цокуль. Треба документ добуть.

Аблакат. Трудно. Де ж вона попереду була?

Цокуль. Змалку служила у Манашки Шкроби в городі, він шинк і тепер має біля Землинського, там і мати її умерла.

Аблакат. Мало. (Записує.) Открить званіє і виправить документ.

Цокуль. Вже постарайтесь, Харитон Харитонович, бо без документа держать небезпечно, а за труди не будете обіжені.

Аблакат. Та що там?.. Коням сінця та вівса, жінці — пару гусей, масла, борошенця, возів два топлива, з четверть картоплі, а мені рубликів п'ять на марки — і доволі, я за великим не ганяюсь! Ну, прощайте, бо ніколи. (Пішов.)

Цокуль. Прощайте.

ЯВА II

Цокуль (сам). Я за великим, каже, не ганяюсь! Гуси, сіно, овес, масло, борошно, топливо, ще й п'ять карбованців — це мало! І так він усе: грошей, правда, мало бере, а як полічить, то воно виходить один чорт; тільки якось здається східніше нашому брату дати йому то сим, то тим, а готових грошей жаль. Та коли б виправив документа, бо я терпіть не можу раз у раз оглядатися, як зацькований вовк. Всі під богом ходимо, часом що трапиться, а тут не знаємо, і хто вона... Закидав їй і так, і так —

мовчить. Чи прикидається, чи й справді не розбира? Попробую ще сьогодні... скажу прямо, а коли що, то й налякати можна... Ну, Мелашка, то прямо чортом дише! Не віре, бісова баба, що хрещениця... Дарма, треба і її чим-небудь загодить, щоб не пащекувала. (Пішов у хату.)

ЯВА III

Дід і Панас.

Дід. Біжи, сину, скажи, щоб дали мені лом. Та чого ти все журишся? Чи стоїть же Марія того, щоб так убиваться за нею? Та такий молодець десять ще дівчат знайде.

Панас. Який їх чорт і шукатиме після цього, але не в тім сила...

Дід. Ну, а в чім же?

Панас. Досада мене їсть! Я любив її, душі в ній не чув, а вона обманила мене, посміялась надо мною.

Дід. Вона гірш посміялась над своєю вродою, ніж над тобою!.. Москаль її покине, бо такі недовго живуть вкупі: як зійшлись, так і розійдуться. І що ж потім? Сором виїсть очі. А згодом, позичивши у сірка очей, хоча і привикне до свого прізвища, та що ж з того? Вір мені, що вона буде плакати не раз, проклинаючи свою долю, бо все її життя попсоване навіки. Мені жаль її, серце болить за такими бідолахами, що через свою необачність гублять себе на весь вік... Нещасна вона, сину, пожалій її...

Панас. О, бодай вона не діждала, щоб я її жалів! Якби бачив, що потопає, то ще й притокмачив би кляту — нехай тоне!

Дід. Гріх так, сину. Виходить, ти не душу в ній любив, а тіло.

Панас. Е, діду! Не знаю я, де та душа живе, а мабуть, в тілі, бо більше нігде їй бути! Любив же я її увесь, отак як тут стою! А вона?.. Що вона полюбила? Поважилась на гудзики блискучі. Наш брат замурзаний, як корінь той від дуба чорний, бо в землі копаєшся, а москалик чистенький, у них у кожного гребіночка і дзеркальце! О! Проклята жіноча порода! Вам аби пика гарна, убрання чисте, та щоб фиглі умів робить...

Дід. Це ти спересердя так балакаєш, ще не вгамувався, ще любиш Марію.

Панас. Нехай вона вам пропаде!

Дід. Не кажи так, сину, не кажи. Всі ми грішні. Краще заспокойся, не сумуй; бач, аж почорнів, — мені жаль тебе!.. Піди ж скажи, щоб дали лома.

ЯВА IV

З ганку виходять Харитина й Мелашка. Харитина одягнена гарно.

Харитина. Здрастуйте, діду, здрастуй, Панас!

Мелашка. Бачите, яка у нас молода клюшниця?

Дід. А що ж тут дивного? Кому ж більш повірить — звісно, хрещениці.

Мелашка. Хрещениця! Ха-ха-ха!

Харитина. Чого ви, тітко, смієтесь?

Мелашка. То вже я знаю. Що ж ти мені заборониш сміятися, чи як?

Харитина. Господь з вами, смійтеся собі, хіба я вам бороню! Дивно мені тільки, що ви раз у раз сердитесь на мене, наче я вам стою на перешкоді.

Мелашка. Я? Сердюсь? Ха-ха-ха! Не знала на кого сердиться...

Харитина (одмика комору). Що ж, я винна, що мені ключі дали?

Мелашка. Подавись ти ключами своїми.

Харитина. У вас другого й слова нема — тільки "подавись". Гріх вам, тітко.

Мелашка. Мені очей не замажете, ні...

Харитина. Не знаю, що вам і сказати...

Мелашка. Не треба мені нічого казати, я й сама добре знаю.

Харитина. Що ж ви знаєте? Кажіть, я нічого не боюся...

Мелашка. Ти й сама знаєш! Годі вже, давай борошна мерщій!

Пішли в комору

Дід. Злобствує молодиця, що не їй ключі дали... Вона думала теє, а вийшло онеє... (Підходить до комори.) Дайте лиш мені лома — он стоїть.

Мелашка (подає з дверей). Натє.

Дід (до Панаса, котрий сидить на колоді замислившись). А мені ця дівчина до душі: така хороша, та смирна, та увічлива...

Панас. Та так і зиркає, де б москаля знайти або інчого прудиуса...

Дід. Та й сердитий же ти! Ну, бог з тобою... Піду ж я до млина. Ще треба камінь накувати. Заходь увечері в млин, побалакаємо — може, я тебе розважу. Послухаєш мене — легше на душі тобі буде; я, сину, знаю, чому хліб і сіль почім, а ти ще молодий... (Пішов.)

Панас (один). З думки не виходить Маруся. Не маю сили забути клятву... І злість бере на неї, — здається, убив би, анафему, — і жаль мені її, серце за нею болить... о-о, щоб ти пропала!..

Мелашка (іде з міркою борошна з комори). Чи бачиш, яка принцеса стала?

Панас. Хто?

Мелашка. Хіба ти нічого не помічаєш?

Панас. Та чого тобі треба?

Мелашка. Придивись, як вбрав Харитю, жидівську наймичку!.. Думаєш, вона справді хрещениця?

Панас. А мені яке діло: може, й хрещениця.

Мелашка. Ти через свою Марію одурів. Вона з хазяїном живе, їй-богу.

Панас. А ти почім знаєш?

Мелашка. Я сама бачила, як вони обнімались, цілувались.

Панас. Так що? Нехай живе.

Мелашка. Як що?.. Хазяйкою зробив, ключі віддав...

Панас. А тобі заздро?.. Гарні ви всі.

Мелашка. Заздро? Тю, навісний! Є чому зазіхать.

З комори виходить Харитина й замикає двері.

Іде. Хрещениця. Ха-ха-ха! Бач, яка пишна! Тьфу. (Іде на ганок.) Ну, супостат, не я буду, щоб тобі не доказала. Як передо мною присягався, що мене одну любе, а тепер клюшницю завів. Буде знать хазяйка, буде! Коли б, господи, їй полегшало, випре вона цю хрещеницю, випре!!
(Пішла.)

ЯВА V

Харитина й Панас.

Харитина. Панасе.

Панас. Ну?

Харитина. І ти на мене сердишся?

Панас. З якої речі?

Харитина. Не знаю, а тільки бачу і серцем чую, що тут всі против мене вогнем дишуть. Нехай Мелашка, може, їй заздро, що мене до ключів приставили, а ти чого?

Панас. А тобі що до мене? Ти тепер вбрана, як пані, щаслива...

Харитина. Та серце у мене болить і на душі важко, що всі наче завидують мені, відступаються від мене. От і ти сказав, що я вбрана, як пані, наче тебе пече моя непошарпана, чиста одежа.

Панас. Вона й тебе буде пекти.

Харитина. Пекти! Що ти кажеш?

Панас. Те, що чуєш...

Харитина. Бач, сердишся, а я надіялась, що ти порадником моїм будеш.

Панас. Пізно вже.

Харитина. Чого пізно? Господь з тобою... Що ти вигадуєш?

Панас. Та яке мені діло до тебе? Одв'яжись!

Харитина. Не сердься на мене.

Панас. Чого ти лізеш у мою душу?

Харитина. Ти сердишся на Марусю, а на мені злість зганяєш!

Панас. Не згадуй її мені! І ти не краща. Терпіть не можу я все жіноче кодло!

Харитина. Чим же я винна? Що ж я тобі зробила? Мені й так важко між чужими, ні до кого слова сказати, один хазяїн...

Панас. Голубить?

Харитина. Як батько, спасибі йому.

Панас. Співай другому. Думаєш, я не знаю? Всі знають.

Харитина. Що знають, Що знаєш? Кажи. Кажи хоч ти, не муч мене, бо й Мелашка щось натяка, а я не второпаю...

Панас. У! Свята та божа!

Харитина (набік). Господи, поможи мені, наверни його душу до мене. (До Панаса.) Панасе... я тобі признаюсь...

Панас. Не треба.

Харитина. Не можу більш мовчати, серце моє в'яне, сохне... вислухай мене, прошу тебе...

Панас. Та чого ти до мене причепилась?

Харитина. Вислухай! Я хотіла собі смерть заподіяти, а тут хазяїн підвернувся...

Панас. А ти й ожила?..

Харитина. На світ народилась! Гірко мені було у жидів, і я раділа, серцем раділа, що буду тут, де й ти, служить, щоб хоч дивиться на тебе! А тут і щастя мені усміхнулось, — прости мене, мій боже, — я і землі не чула під собою, коли Марусі Не стало на селі, бо давно вже тебе люблю, мій соколе ясний, і до смерті любитиму, тільки не цурайся мене!

Панас. Любиш? Бреши інчому!.. Я знаю, що ви любите: Маруся ґудзики, блискучі полюбила, а ти достатки і гарну одежу!

Харитина. Ні, серденько моє, ні, мій милий, мій любий, я тебе, тебе одного люблю.

Панас. Любиш? А, прокляте насіння! Бач, як співа!.. Одною рукою будеш обнімать мене, а другою — хазяїна?

Харитина. Схаменись! Що ти говориш? Не пороч мене.

Панас. Ха-ха-ха! Не пороч! Хрещениця! Яка ти хрещениця? Любовниця хазяйська! Хіба я не знаю?.. Та нехай мене сатана задавить, коли я тепер повірю хоч одній дівчині або жінці!..

Харитина. Панасе, вислухай мене, я тобі всю правду розкажу...

Панас. Що ти мені будеш гріхи свої покутувать — я не піп. (Хоче йти.)

Харитина (придержує його). Постій!

Панас. Геть!.. Не муч мене своїм покаянієм, мою душу й так гробаки точать!

Харитина. Та що ти...

Панас (одпиха її). Одв'яжись! (Хутко пішов.)

Харитина. І не слуха! Боже мій, боже! За що ж він так наругався надо мною?.. Душу мою й серце моє потоптав ногами, оплював і одвернувся!.. (Плаче.)

ЯВА VI

Входить Цокуль і стає на ганку.

Цокуль. Де ж це Харитина? І чого воно мені наче страшно до неї прямо приступить?.. А, дурість! (Побачив Харитину.) Чогось замислилась. (Підходе до неї.) Харитино!

Харитина (здригнула). Га?

Цокуль. Ти плакала, об чім?

Харитина. Ох!

Цокуль. Що з тобою?

Харитина. Тяжко мені!

Цокуль. Дивно!.. То, може, ти до жидів скучаєш? Іди, я тебе не держу.

Харитина. До жидів?! Нехай бог боронить... Не проганяйте мене, дядечку...

Цокуль. Що ж з тобою? Говори!.. Ну, заспокойся ж, моя ясочко! Ну, ну, годі ж, годі! (Голубить її.) Кажу товком, що трапилось? Не крийся ж передо мною! Бач, який я до тебе щирий! Кажу по правді все, все...

Харитина. Дядечку, голубчику, тільки ви мене жалієте, як батько рідний!.. Простіть же мені, я так... я нічого... я божевільна... я не знаю сама, що балакаю, не питайте мене.

Цокуль. Ні, так не приходитьсь. У тебе щось є на душі, нащо ж ти мене обманюєш? Кажу правду.

Харитина. Не можу.

Цокуль. Чом?

Харитина. Сидно.

Цокуль. Чого ж тобі соромиться? Тут нікого нема, кажи.

Харитина. Панас... я з Панасом...

Цокуль. Ну?

Харитина. Я соромлюсь же розказувать...

Цокуль (набiк). Угу! Це й добре, — менче клопоту. (До Харитини.) Що ж, він тепер цурається тебе, чи як?

Харитина. Він каже... що я... з вами живу...

Цокуль. Ревнує? Ха-ха! Ну так що ж? А якби й справді так? Він же від тебе одвертається, він тебе не любе?.. То й плюнь на нього! На біса тобі Панас здався? Люби того, хто тебе любе. (Голубить її.) А ти знаєш що? Візьми та й полюби мене, на злість йому! А я тебе люблю стократ більше, ніж Панас, я тебе буду жалувать, ти у мене будеш хазяйкою... га? Чого ж голову повісила? Хіба не однаково? Панас від тебе відцурався... знову, поголоска йде, то хоч заріжся, тобі не повірять. Нехай говорять, — плюнь! Ти бідна дівчина... хто тебе візьме з такою славою, а я тебе віддам заміж, дам придане, то й Панас візьме... Ну, повеселішай! Глянь на мене! (Обніма Харитину.) Я давно тебе люблю, щаслива будеш у мене.

Мелашка (на ганку, набiк). Ач, як прилипа! (До Цокуля.) Ідіть у хату, жінка кличе.

Цокуль. Зараз. (До себе.) Ну й бісової пари молодиця! Раз у раз на перешкодi мені стає, так і зорить. (До Мелашки.) Чого ж стоїш?

Мелашка. Хіба що?

Цокуль. Геть пішла!

Мелашка. Куди ж пак!

Цокуль. Отже, я сьогодні тобі в'язи скрутю.

Мелашка. Чого це ви причепились? Хіба я знала, що у вас тут люба розмова?

Цокуль. Яка люба розмова? Що це за речі? (Підступа до Мелашки.)

Мелашка (хутко йде в хату). Знаєш добре й сам...

Цокуль (іде за нею). Стривай же, матері твоїй сто чортів, я тебе сьогодні провчу.

ЯВА VII

Харитина (сама). Що ж це зо мною? Спала я, і мені снилося, чи воно й справді так було?.. До пам'яті не дійду, нічого не розберу... Стривай... стривай!.. Що вони... що він мені тут казав?.. Я давно тебе люблю... на злість Панасові полюби мене... щаслива будеш. Так, так... Боже мій! На злість — і щаслива? Так он яке щастя, он яка доля мене голубить, пригортає, одягає?.. А нащо ж ти одіпхнув мене, моє серденько, Панасе мій коханий? Чом же ти серцем своїм не почув, що тебе одного люблю, тебе одного душа моя бажає? Нащо ж одвернувся від мене, покинув мене, безпомошную, на поталу? Що ж мені робить, де шукать порадоньки?.. Не знаю!.. Не знаю!.. Так вимучилась, що ледве стою... у голові пече, наче хто залізо до мозку прикладає!.. О боже мій, змилуйся надо мною! Невже ж це така у мене доля? А другої, кращої, доброї — нема?.. Нема! А де ж ти, де? Вернись же до мене, моя пошарпана, знівечена доле, вернись і заспокой мою вимучену душу.

Завіса.

ДІЯ ЧЕТВЕРТА

Декорація другого акту.

ЯВА І

Цокуль і Мелашка.

Цокуль. Якщо той, то я тобі куплю отаку квітчасту хустку, дорогу, одеську!.. Та що хустку, я...

Мелашка. Нащо мені хустка, не треба мені вашої хустки.

Цокуль (лащиться). Меласю! Ну, не сердься. Ти думаєш, я тебе обманю? Їй-богу, ні. Тільки поможи мені повернуть діло так, щоб Панас її посватав, то побачиш, як тобі буде добре.

Мелашка. Знаю я вас!

Цокуль. Отож-то бо й є. Ти мене знаєш, я тебе знаю...

Мелашка. Як тоді били... Я вам цього і в вік вічний не забуду.

Цокуль. Чортзна-що нагадала! Раз той чи два, згарячу, дав по потилиці... а зате тепер, я тебе... он як...

Мелашка. Ну, тільки ж обманете — побачите, що я вам нароблю.

Цокуль. Так побалакаєш?

Мелашка. Попробую.

Цокуль. От моя умниця!

Мелашка. Не поспішайте хвалить; ще хто його знає, що з того буде?

Цокуль. О, я знаю, що коли ти візьмешся за діло, то воно піде як по маслу. Іди ж, поклич Панаса до мене та закинь йому кілька слів. Виручай, чорноброва! (Іде у світлицю.) Ну, вскочив!

ЯВА II

Мелашка (сама). Попався чортяка! А тепер скаче, як собачка на лапках, та лашиться. Так тобі й треба! Наскочив на дурну і боїться, щоб не ославила або сама собі чого не заподіяла. Попереду старців гнав, а тепер закликав на ніч. Зовсім посмирнів. Стривай, наробить вона тобі шелесту. Панаса я покличу, балакай з ним сам, а я мовчатиму — і то доволі з тебе! Мені що? Хоч так, хоч так, а вона тут жити не буде, мені ж цього тільки й треба! О, ненавидю Харитю і на перехід. Ще й бив мене, ірод, за неї.

ЯВА III

Входе Харитина.

Харитина. Де я їх поділа...

Мелашка. Чого ти шукаєш?.. Не шукай: що з воза впало, то пропало. Хіба я тобі поможу?

Харитина. Може, ви бачили?

Мелашка. Кого?

Харитина. Ключі.

Мелашка. Ха-ха! Почім же я знаю, де ти їх загубила? Може, чи не знає хазяїн?

Харитина (набік). Як гадина, сичить.

Мелашка. Спитать? Чи сюди покликать?..

Харитина. Кого?

Мелашка. Та його ж... ха-ха! Зовсім ошаліла. (Пішла.)

Харитина (сама). Потішається надо мною, згнущається, радіє і повсякчас ріже мене своїми речами!.. А Панас?.. Боже мій! Мовчить, а гляне — усміхнеться... Здається, якби ніж сюди застромив, не так би боліло, як від його усмішки болять... Тяжко мені, гірко мені, душа болять, а за серце мов гадина смочче... Здається, й кістки болять, онемощіла зовсім...

Входе Цокуль і довго дивиться на Харитину.

Цокуль. От зачепив, уже й не рад! Ходе, як тума, сяде — сидить по часу, мов нежива. (Підходе до Харитини.) Харитино!

Харитина (здригнула). Ох!

Цокуль. Це я. Ну й чого ти така смутна?

Харитина. Не знаю.

Цокуль. Повеселіщай-бо! Глянь на себе, — ти зовсім як нежива: кращу в труну кладуть.

Харитина. О, коли б мені умерти скоріше!

Цокуль. Тільки жалю завдаєш мені. Ну, скажи, чого ти хочеш, я все зроблю...

Харитина. Нічого мені не треба! Я не можу людям у вічі дивиться, силкуюсь — і не можу... на кого не гляну — всі сміються...

Цокуль. Та то тобі так здається! Люде сміються доти, поки до серця приймаєш їх глум; а ти не приймай, дивися їм усім сміливо в вічі, то зараз перестануть.

Харитина. Не можу, не можу! Пече мене отут, пече, я місця собі не знайду.

Цокуль. Та вже ж не вернеш...

Харитина. Не вернеш!.. Знаю... знаю... ох, знаю!

Цокуль. Ну, заспокойся... я зовсім не так думав... ти сама тоді казала... (Про себе.) От ускочив!

Харитина. І Панас зна, зна і сміється...

Цокуль. Панас?.. Ти тільки повеселіщай, будь умниця... Панас тебе посвата...

Харитина. Посвата? Панас? Ха-ха-ха!

Цокуль (до себе). От навіжена!.. Аж страшно... чи не збожеволіла вона?

Харитина. Пізно... пізно... пізно...

Цокуль. Та що ти вигадуєш? Угамуйся... Не ти перша... Ніколи не пізно, тільки розум треба мати... Ти мене слухай. Я Панаса заспокою, він мені повіре. Нащо ж йому казати про те, що він буде знати потім? А я тебе просватаю за нього, як дочку, дам придане... Їй-богу, не брешу, і все обійдеться добре, побачиш!

Харитина. Ні, я його обманювати не буду, я все йому сама скажу... Йому скажу, жінці вашій скажу, скажу всім людям — нехай заплують мене, може, мені легше буде!..

Цокуль. О господи! Харитиночко! Одумайся! З якої ж речі ти будеш страмити так і себе, й мене?

Харитина. Гірш не буде. Я тільки правду скажу.

Цокуль. Хто ж в такій ділі правду каже? Послухай же мене, я тобі добра зичу! Я ж тебе люблю, я ж тебе приголубив, я ж тебе од жидів узяв обшарпану, а тепер глянь на себе...

Харитина. Я все вам кину під ноги, не треба мені нічого вашого! Воно давить мене — дихати не можу. Я була обшарпана, та зате у вічі сміливо дивилася усім, а ви дали мені одягу гарну, обморочили, одурили мене, знівечили мене, життя моє отруїли, — спасибі за ласку! Нічого мені од вас тепер не треба!.. Не говоріть до мене: кожне ваше слово отрутою падає на мою душу... (Хутко виходе.)

Цокуль (сам). Постой-бо! От біда!.. Був я в бувальцях, а такого ще не траплялось... Одна надія на Панаса... Це вона згарячу так балака, а як він посвата, то посоромиться признатися, а там обійдеться... Поколотяться, поколотяться та й вгамуються! Ну, рахуба!

ЯВА IV

Входе Панас.

Панас. Мелашка казала, що ви кликали мене.

Цокуль. Та кликав же... Хочу з тобою побалакати. Слухай, Панасе. Ти давно у мене служиш, парубок чесний, працюєш щиро, і я тебе люблю, як рідного.

Панас. Спасибі вам, хазяїн.

Цокуль. Дітей у мене нема, нікому буде й добрим словом згадать... Так я хотів би тебе хазяїном зробити.

Панас. Дай боже вам вік довгий за таку ласку до мене.

Цокуль. Тільки мені треба попереду знать: чи ти вже забув свою Марусю, не тужиш за нею?

Панас. Е, хазяїн, чого люде не забувають?.. Спасибі дідові — настановляли — і я угамувався, та й ніколи за працею турбоваться.

Цокуль. От і добре! Так от що. Треба тобі жениться.

Панас. А що ж, я не від того, тільки дівчини у мене нема на прикметі.

Цокуль. Я тобі знайшов гарну дівчину, пам'ятаєш, як колись радив?

Панас. Пам'ятаю. А хто ж та дівчина?

Цокуль. Вгадай. Вона тут близько.

Панас. Чи не Харитина?

Цокуль. А ти почім знаєш?

Панас. Та так, догадуюсь.

Цокуль. Може, й сам на неї стріляєш, що одразу відгадав, га? Ну, а що б же ти сказав?

Панас. Дівчина вона гарна, кращої жінки мені б і не треба.

Цокуль (набик). Слава ж тобі господи! (До Панаса.) А як вона тебе любить, то й сказати не можна: від кохання зовсім змарніла, як нежива ходить, їй-богу!

Панас. Може, й справді вона мене любить, тільки я не буду її сватати...

Цокуль. Отакої!.. Чого ж так?!

Панас. Недобра слава про неї є.

Цокуль. Е, хлопче, добру славу не скоро наживеш, а недобра сама прилипне, особливо до бідної сироти.

Панас. Та воно так, тільки як опечешся на молоці, то й холодну воду студиш.

Цокуль. Яка ж там слава?

Панас. Та бог там з нею, не моє діло; а тільки сватати я її не буду.

Цокуль. Ні, ти повинен сказати, може, вона й справді яка непутня, а я за неї піклуюсь.

Панас. Ні, хазяїн, не скажу, — не приходитьсья.

Цокуль. То не приходитьсь ж тобі й порочить її передо мною... Кажи, що там за брехні: вона — моя хрещениця.

Панас. А люде кажуть — любовниця...

Цокуль. О господи! Так он що!.. А щоб їм печінки пухирями взялися, коли це правда! Я її хрестив ще в Осиковатій, а тут, розпитавшись, і довідався, та й узяв до себе. Одягнув бідну сироту, що поневірялась у жидів, а вони, бач, що вигадали! Покарай їх, господи, за таку неправду до бідної сироти. А господи, а господи, ну, люде!

Панас. Та невже то все брехня?

Цокуль. А ти й тепер не ймеш мені ще віри? Де ж твій був розум, що ти переказам повірив? І не сором же тобі? За кого ж ти мене маєш, хіба я в бога не вірую, кому ж я зробив яку кривду, скажи, скажи?.. О люде, о недовірки!.. Ну, хочеш, я образ поцілую, я присягну!..

Панас. Я й вірю вам, хазяїн, і не вірю! Ви присягаєтесь, що ця неслава — брехня, а Мелашка божиться, що правда, що сама бачила.

Цокуль. Мелашка?! О, клята брехуха! Нехай же скаже при мені! (В двері.) Мелашко, Мелашко! А іди сюди!.. Побачимо!.. Ач, яка завислива лукава молодиця! Хіба ти не знаєш, яка вона лиха?..

Входе Мелашка.

І ти бога не боїшся?

Мелашка. Що там?

Цокуль. Брехні пускати такі про Харитину!

Мелашка. Свят, свят! Нічого я про неї не казала.

Панас. Брешеш! Ти мені казала, що вона живе з хазяїном!

Мелашка. Бреши ти сам, божевільний! Я за ключі, що їй дали, розпалилася, а згарячу, може, й сказала яку дурницю, так мало що не скажеш у серцях — вільно тобі повірить! Я знаю тільки те, що вона тебе, дурного, любить без міри, а ти слину пускаєш за хвойдою Марусею, та й годі!..

Панас (кидається на Мелашку). Відьма ти проклята! Я вб'ю тебе!

Мелашка (тіка в двері). Тю! Навісний!..

Панас. Так он яка правда!.. Прости мене, мій боже! Сам сирота і скривдив так тяжко сироту! Мені соромно й глянути на неї; вона відцурається тепер від мене, як я попереду від неї відцурався!

Цокуль. Та про це не журись! Тільки побалакай з нею приязно, то вона все забуде, бо любить тебе, сам ти знаєш.

Панас. Дай боже! І я її люблю щиро! І першому, хто почне поговоріти, розірву пащеку! Спасибі вам за вашу прихильність до мене. Я з Харитиною сьогодні побалакаю, і якщо моє щастя, то хоч і в неділю до шлюбу.

Цокуль. Нехай тобі бог помагає, а я зарані благословляю.

Панас. Спасибі. (Пішов.) О, лукава людина, як же скривдила бідну дівчину!

ЯВА V

Цокуль, а потім Мелашка.

Цокуль (один). Одлягло від серця! І то недобрий чоловік, хто з дівчатами зв'язується. Прямо як спутаний ходив! Тепер трохи полегшало. Коли б тільки не здуріла та не призналася, — пропаде вся праця.

Входе Мелашка.

Мелашка. А що, як діло?

Цокуль. Іде, як колеса на мазі!

Мелашка. Дякуйте ж.

Цокуль. Спасибі. О, моя ти куріпочко! Гляди ж не схиби.

Мелашка. Та я своє зроблю, мовчатиму... а ви?.. Мене обнімаєте, а на других моргаєте...

Цокуль. Не нагадуй вже, годі! То лукавий попутав. Піди ж подивись, що там робиться, — доведь діло до кінця.

Мелашка. Тепер треба їх звести, та я боюся Панаса.

Цокуль. З Панасом нічого балакать, ти Харитину напути...

Мелашка. Глядіть же. (Пішла.)

Цокуль (один). Одної здихаюсь, друга причепиться! Ну, та цю можна й по потилиці заїхати! Ху, аж упрів. Піду хоч одсапну... (Пішов у світлицю.)

ЯВА VI

Входе Харитина, одягнена, як у першій дії.

Харитина. Скинула одягу, соромом моїм зароблену, і легше мені стало. О моя убогая, полатаная, кривавицею зароблена одежа! Яка ти мені мила тепер! Тільки тебе наділа — і порадоньку зараз знайшла. Прощай, багатая оселе, прощай!.. Важко мені було жити, та легше було дихати, поки я тебе, багатая оселе, бачила тільки віддаля, а переступила твій поріг — і ти запалила мій покій вогнем пекельної муки! Бодай же і ти понялася вся вогнем... (Кладе ключі на стіл.) Бодай і вас іржа була із'їла раніш, ніж я вас в руки взяла... Прощайте!.. Бог з вами, прощайте! (Іде.)

Мелашка, їй назустріч.

Мелашка. Куди це ти так нарядилась?.. Ми тебе тут просватали, а ти...

Харитина. Піду звінчаюсь!.. Звінчаюсь!.. Прощайте! (Хутко виходить.)

Мелашка (сама). Стривай!.. Куди ж це вона справді? Чудно. А, чорт її бери, мені однаково, аби з двору. Треба сказати йому. (Іде до світлиці.) Хазяїне, а йдіть сюди!

Входе Цокуль.

ЯВА VII

Цокуль. А чого ти?

Мелашка. Харитина втікла.

Цокуль. Ну! Куди?

Мелашка. Не знаю. Переодяглась в стару одержу і пішла. Я її питаю: "Куди?", — а вона, мов несамовита, каже: "Звінчаюсь... звінчаюсь... звінчаюсь..."

Цокуль. Та ти не брешеш?

Мелашка. Побий мене бог! Он і ключі кинула.

Цокуль. Еге! Поклич мерщій Панаса.

Мелашка. Чи не до Рухлі знову! (Вийшла.)

Цокуль (сам). Що ж та гава, Панас, і досі робив?.. А може, вже балакав і вона призналася йому? Чого доброго! І вродиться ж таке божевільне... А, побила мене лиха година з нею. Коли б чого не наробила! Чогось аж острах мене взяв. Ну що, як вона пішла до Рухлі та почне славить?.. Це так!.. От тобі й титар!.. А, краще б я був осліп на той час, як ти мені в око запала.

ЯВА VIII

Входять Панас і Мелашка.

Цокуль (до Панаса). Ти ще не бачився з Харитиною?

Панас. Та її ще не було і в хаті.

Мелашка. Вона в коморі переодяглась.

Панас. Де ж вона, що з нею?

Цокуль. Збожеволіла від кохання до тебе, от що!

Панас. Нехай бог боронить! Та де ж вона?..

Цокуль. Утікла. Чи не до Рухлі знов пішла? Біжи хутенько, та побалакай з нею любенько, та заспокой її, та поверни додому.

Панас. Та я її на руках принесу! (Виходить хутко.)

Цокуль (до Мелашки). А ми ходім пошукаємо її по оселі, чи не зачепилась вона за бантину... От нещастя, от нещастя!..

Мелашка. А вам що? Ледачому туди й дорога! Нащо вона вам здалася?.. Хіба я вас не кохаю?..

Цокуль. Та відчепись ти к чорту з коханням: в печінках вже воно у мене сидить.

ЯВА IX

Входе аблакат.

Цокуль. Ну, слава богу, що ви приїхали! А я вас жду-жду, не діждуся... Тут мені халепа з цією дівчиною: одно, що бродяга, а друге, здається, збожеволіла... Оце зараз — одержу покидала, ключі кинула і кудись повіялась; послав шукать її скрізь — боюся, щоб чого не заподіяла. (До Мелашки.) Іди ж мерщій, шукай Харитину...

Мелашка іде.

(Гука вслід.) Забіжи у млин, спитай діда, чи не бачив... (До аблаката.) Що ж? Бумага є?

Аблакат. Та чого ви так збентежені? Заспокойтесь...

Цокуль. Диво! Збентежений!.. Я й сам не знаю, як вам сказати... Наче боюсь чого... Та об цім не будемо балакати; я рад, що хоч ви приїхали; кажіть же, чи дознались, відкіля вона, чи є бумага?

Аблакат. Діло справив, относительно сказати, акуратно... Вона ваша землячка, з Осиковатої...

Цокуль. Як?

Аблакат. Да так, з Осиковатої, ви повинні знати її матір.

Цокуль. Чия ж вона?

Аблакат. Насилу добився метрики... від того й забарився... Манашка тільки й знав, що з Осиковатої і що матір її звали Мотрею...

Цокуль. Мотрею?

Аблакат. Мотря, покритка... жила у баби Сичихи, в город прийшла з маленькою дитиною, сама умерла, а дівчинка виросла у Манашки, — оце ж вона й є, Харитина... от і метрика. Та що з вами?

Цокуль (опускається на лаву). Мотрина... Мотрина... Боже! Змилуйся...

Аблакат. Заспокойтесь, относительно сказати, викушайте води.
(Подає.)

Цокуль. О господи! (Падає навколішки.) Аж ось коли ти покарав мене за моє лукавство, за мій гріх великий, тяжко покарав! (Б'є себе в груди.) Душогуб!.. Душогуб!.. Нема мені місця на землі, і земля не прийме мого тіла, кістки мої викине... Покарай же мене, господи, тяжче покарай, на душі, на тілі, тільки прости, прости мене! (Ридає.)

Аблакат. От так і проізшествіє!

Завіса.

ДІЯ П'ЯТА

Гребля. Млин водяний.

ЯВА І

Дід виходе з млина.

Дід. Нахмарило, мабуть, дощ буде. Води, слава богу, доволі, а як лине, то ще прибавиться. Треба буде на яловім опусті заставки піднять, якщо великий дощ піде.

За коном чуть гомін і регіт.

Яке виробляють! Сказано — кров гра. Згадаєш своє — те ж було! Давно, а здається — вчора.

За коном співає гурт.

Он як затинають! (Пішов у млин.)

Ой на горі, на горі, [4]

На батьковім полі,

При знакомім табуні

Гуляв кінь на волі.

Спіймав козак коника,

Загнуздав гнуздою,

Сунув ногу в стремено —

Лети, кінь, стрілою!

Біжи, біжи, мій коню,

Високо несися,

Під милої ворота

Стань, остановися!

Стань, остановися

Та вдарсь копитами,

Чи не вийде дівчина

З чорними бровами?

Ой не вийшла дівчина,

Тільки її мати:

"Здоров, здоров, козаче!

А прошу до хати".

ЯВА II

При посліднім куплеті входить Харитина.

Харитина (одна). Співають... їм радісно... вони щасливі! Нехай співають... їм і місяць, і зорі усміхаються з ясного неба, а від мене місяць і зорі ховаються в хмару: їм соромно дивиться на мене, соромляться!.. Як сумно стало надворі, всі замовкли, не співають, і вітер затих, наче й він прислухається, що я, грішна, буду говорити... А тут? Холодно! І серце б'ється якось боязко, неначе замира... Тяжко! Ненавидить мене моє життя, од малку до цього часу ненавидить, а я? Все-таки силкуюсь жити... хочеться жити. Сонечко засвіте, пригріє своїм теплом увесь божий мир, і ти в тому теплі, як кузочка червона, весняна, грієшся, і жити хочеться! Пташки щебечуть, слухаєш — заніміє горе, забудеш зневагу, жити хочеться! О боже! Милого побачу — серце заб'ється, і знов би жити хотілось; а милий з усміхом, з презирством гляне, вийме з грудей серце, напоїть тим поглядом, як отрутою, — і мука їсть, точить, і я тану, як сніг у хаті, як крига у весняній воді. О Панасе! Ти, як зірочка далекая, світив мені і манив до себе; а я прийшла до тебе; і ти відцуравсь, а той наругався, і я не смію тобі в очі глянути, а люблю, люблю тебе дужче, ніж перше! Люблю і не смію в очі глянути!.. І ніхто не порадить, ніхто не пожаліє, всі тільки сміються... І заховаться нікуди... О, яка мука, яка мука!! А, піду знов туди, до Рухлі!.. До Рухлі?.. Чого?.. Щоб знов у шинку з жидами (здригнула)... а може, й з дитиною і умерти там, як мати умерла... і зоставить таку ж, як я, безталанну дитину, щоб вона знов так само, як і я, поневірялася?.. Ні... Краще смерть, тепер, зараз!.. О мамо, мамо! Чи бачиш ти, як я мучусь, чи чуєш ти, як стогне моя душа? Нащо ж ти мене породила, чом ти мене маненькою не втопила, а покинула поневірятись між чужими людьми?.. Прилинь же тепер до мене з того світу, дай порадоньку і візьми мерщій до себе замучене дитя своє, а ти, милий боже, прости, прости мене і за гріх мій дай муки на тім світі, я перетерплю їх там, а тут не маю більше сили!.. Не маю!! Прощай, Панасе!.. (Іде.)

ЯВА III

Панас іде хутко.

Панас. Харитино!

Харитина (набік). Боже мій! Панас.

Панас. Куди це ти зібралась? Мандрьоха!

Харитина (про себе). Що йому сказати? Уся тремтю.

Панас. Що це тобі на думку спало? Ходім додому.

Харитина (гірко). Додому?! Нема у мене дому... не піду.

Панас. Чортзна-що вигадуєш, чом не підеш?

Харитина. Не згнущайся надо мною...

Панас. Ні, Харитинко, я не згнущаюсь; мені весело на душі.
Повеселіщай-бо й ти, та ходім додому, бо там батько турбуються, що ти пішла, не сказавши ні слова. Ходім!

Харитина. Батько?.. Не піду я...

Панас. Ач, яка уперта! То я поведу тебе силою, понесу на руках! А що ти тепер скажеш, га?

Харитина (усміхається). За всі муки — хвилина щастя! Ти балакаєш зо мною так щиро і приязно, що я мов знову народжаюсь!

Панас. Ага! А як тобі ще дещо скажу, то ти зовсім оживеш. (Дивиться їй у вічі.) Я тебе люблю... я тебе буду сватати; підеш за мене?.. Ну, що ти скажеш?

Харитина. Ти глузуєш?.. Гріх тобі...

Панас.. Єй-богу, я правду кажу. Вдар же лихом об землю, забудь, що я уразив тебе, прости! Тоді я був сам не свій і повірив переказам, а тепер переконався, що все то брехні, і щиро до тебе прихиляюсь! Чого ж ти не радієш зо мною разом? Серце моє, Харитинко, прости, я тебе люблю!.. Ну ж бо, повеселій! А в цю неділю, коли згодишся, — і до шлюбу, та й будемо жити, як в раю...

Харитина. Так от коли, лукава доле, ти повернула своє страшне лице до мене! О, яка ж я нещасна!.. Мати божа, дай сили говорити! Панасе... серце моє!.. Я тебе любила, і люблю, і перед тобою гріх свій покую, обманювати тебе не буду. Тяжко вимовити!.. Слухай: була брехня, а ти прийняв за правду, повірив і одіпхнув мене; тепер правдою те стало, що тоді було брехнею.

Панас. Як?! Так він обманював мене! Зговорились... хотів насміятися!.. А як присягався... О пекельна душа!.. Та ні, ти нарошне... ти шуткуєш... хочеш помститися, потішитися надо мною тепер, коли і я тебе полюбив?.. Харитинко! Не муч мене! Еге, ти пошуткувала? Скажи, що пошуткувала...

Харитина. Ох, правду, правду сказала!!

Панас. Боже мій, боже! Яким же тяжким каменем твоя правда падає на моє бідне серце!.. Воно тільки що стало оживати — і знов завмирає! Що ж ти наробила? Нащо ж ти себе занапастила?..

Харитина. Прости мене, прости!

Панас. Нехай тебе господь простить... не судилась ти мені...

Харитина. Не судилась?.. Така моя доля! (Кидається йому на шию, обніма і цілує його.) Прощай! (Хутко пішла.)

ЯВА IV

Панас (один). Вона мене любить! І як мучиться, сердешна, тіка, не може жити у такім багні, душа у неї чиста! Вона не винувата... Боже, ти один бачиш, як мені жаль її, як у мене серце болить за нею... Куди ж вона дінеться?.. Знов до жидів? І Марусю нагадав, і ту жаль, ох, як жаль!.. О, будьте ж ви прокляті, всі баламути! Звірі ви, а не люде! Ви зводите із розуму дівчат собі на потіху, а їм на погибель! Кипить, лютує моє серце, а я дивлюсь, мучусь, жалію, стогну, та й більш нічого! А що ж я можу зробити?.. Та напути ж мене, господи, що мені робить!.. Невже я праведник такий, що одвертаюся від неї?.. Ми нещасливі обоє, ми сироти, наймити, хто нас пожаліє?.. Подам же руку їй, складемо два безталання до купи, і господь пошле нам талан, виплаканий гіркими сльозами!.. О, як гарно робиться на серці, і сльози на очах... Це ти, господи, керуєш моїм серцем! Вволю ж твою волю, піду за нею і своїми сльозами обмию її. Нехай наші сльози змішаються і вкупі важким камінням ляжуть на душі ситих розпутних катів. (Іде.)

За коном чуть гомін: "Тікай! Тікай! Ага-ага-ага! Тю!"

Панас (стає). Що воно?

ЯВА V

Виходе дід з млина, а через греблю хутко переходять парубок з дівчиною.

Дівчина. Ходім мерщій!

Дід. Чого ви репетували там?

Парубок. Відьму бачили.

Дівчина. Ох, як страшно!..

Панас. Де?

Парубок. Та я не бачив, а хлопці бачили. Над ковбанею стояла, біля ялового опушта. Охрім наблизився аж до неї, а вона в воду й шубовснула, а ми всі врозтіч. Каже, що на Харитину жидівську здається.

Панас. Харитина? Боже мій! То ж вона й є, ходім мерщій рятувать! (Біжить і гукає за коном.) Хлопці, сюди! Рятуйте!

Дід. Ото нещастя! Треба каната їм дати, а то вони й самі там потопляться. (Пішов у млин.)

Дівчина. Чи йти, чи не йти? І страшно, і цікаво. Постою тут. Чого ж це вона утопилась? Невже то правда, що люде казали?

Входе Мелашка.

Мелашка. Що тут за гвалт?

За коном голоси: "Держи! Поясом держи!"

Дівчина. Чуєте?

Мелашка. Та чую. Що воно?

Дівчина. Харитина, кажуть, утопилась; побігли хлопці рятувать.

Мелашка. Де?

Дівчина. З ялового опусту скочила у ковбаню.

Мелашка. Це так, це так! Побіжу ж я, скажу. (Побігла.)

За коном голоси: "Тягни, тягни сюди, до палі!"

Дід (з канатом). На, дівчино, біжи туди мерщій, подай каната, а то я поки додибаю старими ногами...

Дівчина (бере). Я боюся, діду!

Дід. От дурна! Я слідком буду йти за тобою.

Дівчина. Та он вони йдуть сюди.

ЯВА VI

Панас несе на руках Харитину, за ним ідуть хлопці й дівчата.

Панас (кладе на землю Харитину і дивиться на неї). Як рибонька тая в'яла...

Дід. Гірка ж твоя була доля, нещаслива дівчино, коли ти, як ягідка молодая, сама собі смерть заподіяла. (Тихо плаче.)

Всі журливо схилили голови, дехто витирає сльози.

Цокуль (вбігає). Де вона, де? Вирятували?

Дід. Нежива.

Цокуль (дивиться на труп, ламаючи руки). Боже праведний!.. Люде добрі! Закопайте мене живого в землю, убийте мене камінням, дрючками, бо я не варт собаки! Знайте, всі знайте, що я цій дівчині батько, батько і душогуб — це я її втопив. Беріть мене, в'яжіть, плюйте на мене, ведіть мене на суд, — я розкажу там, який я грішник великий! (Пада на коліна перед трупом.) Дочко... дочко!.. Дитино моя... Нема у

мене сліз, запеклися, кровію запеклися на серці нечистім: не можу виплакати кривавими свого гріха! (Схиляється до ніг Харитини.) Муки, муки дайте мені! Тяжкої муки, щоб я спокутував свій гріх!..

Панас (стає навколішки і цілує Харитину). Прости мені, страднице, прости!.. (Ридає, схилившись на труп.) І я винен перед тобою...

Завіса.

Новочеркаськ, 1885.

[1] — варіант української народної пісні "Ходім турка воювати".

[2] — Соломон (? — 928 до н. е.) — цар Ізраїльсько-іудейського царства у 965-928 рр. до н. е. Згідно з біблійною традицією уславився надзвичайною мудрістю. За легендою, він автор деяких книг Біблії (у тому числі "Пісні пісень").

[3] — Осиковата. — В колишньому Єлисаветградському повіті було два села з назвою Осикувате: одно з них тепер у Кіровоградському районі, друге — в Бобринецькому на Кіровоградщині.

[4] — варіант української народної пісні "Ой на горі, на горі".